

Ένα Χριστουγεννιάτικο αληθινό παραμύθι!

του π. Αντωνίου Χρήστου.

Αγαπητοί Αναγνώστες είμαστε σίγουροι ότι σε όλους μας, λίγο-πολύ ανεξαρτήτως ηλικίας, μας αρέσουν οι ιστορίες και τα παραμύθια. Ιδιαίτερα με αφορμή τα Χριστούγεννα πολλές ιστορίες και πολλές παραδόσεις λαών έχουν στηθεί γύρω από τα Χριστούγεννα και είναι χαραγμένες στη μνήμη μας. Πολλές από αυτές έχουν μεταφερθεί στο Θέατρο, στον κινηματογράφο και την τηλεόραση και εννοείται με μεγάλη επιτυχία. Η Χριστουγεννιάτικη ιστορία (Σκρουτζ), Το κοριτσάκι με τα σπίρτα, Το ποντικάκι που ήθελε να αγγίξει ένα αστεράκι, Το μολυβένιο στρατιωτάκι, Ο καρυοθραύστης κ.α. είναι μερικές από τις κλασικές ιστορίες που γνωρίζουμε. Υπάρχει και το «Χριστουγεννιάτικο Αντί-παραμύθι» το γνωστό βιβλίο του Ηλία Βουλγαράκη που έχει μεταφερθεί στον Κινηματογράφο από τον Σκηνοθέτη Ευθύμη Χατζή και το έδειξε και η κρατική τηλεόραση. Το σημερινό άρθρο θα είναι μία τέτοια ιστορία, παραμύθι; Αληθινή; Έγινε; Δεν έγινε; Ποιος ξέρει;

Μια φορά και ένα καιρό, σε μια χώρα μακρινή, σε μια πόλη σχετικά μικρή ετοιμαζόταν να γιορτάσουν τα Χριστούγεννα. Εδώ και μέρες ο Δήμος είχε στολίσει τους δημόσιους δρόμους και τις πλατείες με κάθε

λογής στολίδια και λαμπιόνια. Τα μαγαζιά και οι βιτρίνες τους, ως συνήθως τέτοιες μέρες, είχαν στολιστεί ανάλογα! Οι προσφορές, οι συνταγές, οι διαφημίσεις, όλες και όλα στο «Χριστουγεννιάτικο αυτό κλίμα». Οι κάτοικοι είχαν στολίσει τα σπίτια τους, είχαν λάβει τους μισθούς και τα επιδόματα νωρίτερα από ότι συνήθως και έτσι είχαν ξεχυθεί στις αγορές και τα μαγαζιά να επωφεληθούν των Χριστουγεννιάτικων αγορών και προσφορών!

Τα παιδιά της πόλης περίμεναν το δώρο τους, όχι από τον Άγιο Βασίλη, ξέρανε ότι δεν υπάρχει ως ένας Άγιος που μπαίνει στα σπίτια και αφήνει τα δώρα στα παιδιά, αλλά από τους γονείς και τους νονούς τους που εδώ και καιρό είχαν φροντίσει να πληροφορηθούν τι αρέσει και επιθυμούν τα ίδια τα παιδιά.

Όμως ένα παιδί σε μια γωνιά της πόλης, δεν είχε την ίδια προσμονή και την ίδια επιθυμία όπως τα άλλα παιδιά της ηλικίας του. Ο Βίκτωρας ήταν 11 χρονών μαθητής της Ε΄ Δημοτικού, χωρίς άλλα αδέρφια, χωρίς γονείς, να μεγαλώνει μόνος με την γιαγιά του, αλλά αντί να είναι σε θέση αυτή να φροντίζει το εγγονάκι της, εδώ και 1,5 χρόνο η κατάσταση της υγείας της αλλά και η προχωρημένη ηλικία της δεν της επιτρέπει να κάνει σχεδόν τίποτα. Με το ζόρι αυτοεξυπηρετείται τις βασικές ανάγκες και ο Βίκτωρας είναι ο μόνος που την φροντίζει και της κάνει παρέα όταν γυρνά από το σχολείο και τις άλλες δραστηριότητές του.

Ξημέρωνε παραμονή Χριστουγέννων, ο Βίκτωρας ανυπομονούσε να ξεχυθεί στις πόρτες και τις συνοικίες της πόλης, όπως κάθε χρόνο για να πει τα κάλαντα και να πει με την γλυκιά του φωνούλα ότι ο Χριστός γεννάται και πάλι, έρχεται στη γη για να σώσει τον κόσμο. Άλλωστε η μικρή σύνταξη της γιαγιάς του ίσα που κάλυπτε τα έξοδα του μήνα και οι γιατροί και τα φάρμακα είχαν εξαντλήσει εντελώς τις οικονομίες μιας ζωής! Αν ήθελε λοιπόν να αποκτήσει το ηλεκτρικό σκούτερ που είχε εντοπίσει σε ένα πολυκατάστημα κοντά στη πλατεία έπρεπε να συγκεντρώσει τα χρήματα από τα σπίτια και τα μαγαζιά που θα επισκεπτόταν για να τα πει!

Ετοίμασε γρήγορα ως συνήθως το πρωινό της γιαγιάς του και πήγε να την καλημερίσει πριν την αποχαιρετίσει για να ξεκινήσει την ιερή του

αποστολή. Όμως βρήκε την γιαγιά του πιο χάλια από ότι συνήθως! Ιδρωμένη, ανήσυχη και με ένα βήχα έντονο! Κατάλαβε ότι κάτι δεν πάει καλά! Καλεί αμέσως τον γιατρό και εκείνος μόλις άκουσε τα συμπτώματα, συνέστησε στον Βίκτωρα να καλέσει το 166! Το Εκάβ ήρθε σχετικά γρήγορα και μαζί με την γιαγιά του πήραν και τον Βίκτωρα όταν έμαθαν ότι η γιαγιά δεν έχει άλλους συγγενείς! Φτάσανε στο νοσοκομείο και πήραν την γιαγιά αμέσως στο παθολογικό και στην συνέχεια στο καρδιολογικό! Ο Βίκτωρας έξω αγωνιά, ανησυχεί και προσεύχεται! «Θεούλη μου εσύ που γίνεσαι απόψε βρέφος στη γη, σε παρακαλώ άσε μου την γιαγιά μου, μην την παίρνεις μαζί σου στον Ουρανό, εκεί άλλωστε έχεις τους γονείς μου μην μου παίρνεις και την γιαγιά, αλλά ίσα ίσα κάνε την καλά...!»

Οι ώρες περνούν και η γιαγιά έχει μπει χειρουργείο! Σκεφτόταν ο Βίκτωρας ότι τέτοια ώρα κανονικά θα έλεγε τα κάλαντα και σχεδόν θα είχε μαζέψει τα χρήματα για το σκούτερ, όμως δεν θέλει τίποτα από αυτά, δεν βαρυγκωμά αρκεί η γιαγιά να μείνει ζωντανή. Αργά το βράδυ ένας γιατρός έρχεται στον Βίκτωρα και του ανακοινώνει ότι η γιαγιά ακόμη κοιμάται από τη νάρκωση αλλά είναι καλά, το χειρουργείο πήρε περίφημα αν και κάποια στιγμή νόμιζαν ότι ανθρωπίνως δεν θα τα καταφέρουν! Εκείνη όμως την στιγμή που είχαν χαθεί όλα η γιαγιά επανήλθε στις φυσιολογικές τιμές, εντελώς ξαφνικά και ανέλπιστα! «Αλλά εσύ έφαγες κάτι παιδί μου; Τόσες ώρες είσαι εδώ κάτι πρέπει να φας!»! Είπε ο γιατρός με στοργή και ενδιαφέρον...!

«Καλέ μου Γιατρέ μην ανησυχείτε για εμένα», είπε ο Βίκτωρας με δάκρυα ευγνωμοσύνης στα μάτια, «μου αρκεί που θα ζήσει η γιαγιά! Σε λίγο είναι Χριστούγεννα και φέτος θα κάνω τα καλύτερά μου Χριστούγεννα στο δωμάτιο που θα πάνε τα γιαγιά μου! Ευχαριστώ το Χριστό που μου έκανε το καλύτερο δώρο, μου άφησε τη γιαγιά μου γερή και δυνατή! Είναι πολύ καλύτερο δώρο από ότι επιθυμούσα να αγοράσω με τα χρήματα από τα κάλαντα! Δόξα τω Θεώ! Σας ευχαριστώ γιατρέ και εσάς για όλους τους κόπους που επιβληθήκατε μια τέτοια γιορτινή ημέρα...»!

Η ιστορία μας τελειώνει με τον Βίκτωρα να αγκαλιάζει την γιαγιά του ανήμερα Χριστούγεννα σε κάποιο δωμάτιο του Νοσοκομείου. Μετά την Πρωτοχρονιά ήταν μάλιστα στο σπίτι!

Υ.Γ. Αυτή η ιστορία αφιερώνεται σε όλους τους ασθενείς, τους Ιατρούς και το Νοσηλευτικό προσωπικό που θα κάνουν Χριστούγεννα σε κάποιο ίδρυμα, αλλά κυρίως στα παιδιά που κλήθηκαν να ενηλικιωθούν πολύ πριν την ώρα τους...!

***Ο [π. Αντώνιος Χρήστου](#) είναι Προϊστάμενος Ιερού Ναού Προφήτου Ηλία Κορμπι- Βάρης, της Ι. Μ. Γλυφάδας Ε. Β. Β. & Β. Απόφοιτος Ανωτέρας Εκκλησιαστικής Σχολής Αθηνών, Πτυχιούχος της Θεολογικής Σχολής Πανεπιστημίου Αθηνών και Κάτοχος Μεταπτυχιακού Τίτλου στην Ορθόδοξη Θεολογία στο Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο.**